

Paul Cendrier

Φυτολόγιο

Lulu Press Inc.

Copyright © Paul Cendrier. All rights reserved.

Φωτογραφία εξωφύλλου: βιβή ζάγουρα

ISBN 978-0-244-09779-0

Ιούλιος 2018

Πολίτνη

Ήρεμος γάμος η πολίτνη

φιλικός

από το μπάνιο μέχρι το μπαλκόνι

τον καναπέ

χωρίς καβγάδες

Απόφθεγμα θαλάσσης ως κόντρα πλακέ

Από τα χέρια

από τα δάχτυλα και τους καρπούς

Από την αυστηρότητα των ευθειών

Anima Moralia

Έτσι συνέβη να μπλεχτούμε
με τη κυδαιότητα της μενεμένης
Χωρίς οξύτητα
Για να παιδευτούμε στην ηθική
ανάμεσα σ' ένα τραπέζι και μια καρέκλα

Sono un sogno di morte

Θα ήταν ένα από εκείνα
τα άδεια διαμερίσματα
με ψηλές άσπρες πόρτες
με ξύλινο πάτωμα, καρτεσιανό
ψηλοτάβανο, αναπνευστικό
με προσχηματικά μπαλκόνια
σαν τις γυναίκες σ' εκείνη την πόλη
Κι εγώ βροχή αδυσώπητη

Κύκνος με πορτοκάλι

Για ληξιαρχικούς λόγους θα μπει ο Μάρτης

Με ληξιαρχική ορμή

Θα περάσει κι αυτός

Κάθε ληξιαρχική πράξη μία θεραπεία

Κάθε θεραπεία έναστρον ιεραρχεία

Και η θάλασσα; Η αυλή; Οι τσούχτρες;

Οι νυχτερίδες του φοίνικα;

Ο οδηγός επιμένει

Εκφωνεί: Αλάντουρ, Κέστελ, Κότσιτας, Μέτρο Καβσά(ι)

Μια όμορφη μικρή με άγλυκο πρόσωπο απρόθυμο

θα κατέβει. Αλάνουσιμ

Το κάστρο. Το κάστρο. Το κάστρο

Της Μελίνας

Πάντα λάθος ώρα
πάντα σε Αλάνυες θα πηγαίνω
πάντα για τη νίκη του κόσμου
τα κάστρα μου
Δεν είμαι για να φτάνω εγώ
ούτε για να κοσμώ
Εγώ είμαι για να εκθρευόμαι

Εμένα η ασχημούλα μου είν' όμορφη σαν μοναξιά
κι άρρωστη σαν πορτοκάλι άνοιχτο

$$F = F(t)$$

Ποιος να ξέρει τι συμβαίνει

κάτω από τις γέφυρες

Τι θλίψεις, τι εφελκυσμοί;

Σύνδεσμοι

Κι αυτός θα καπνίζει μέχρι να πεθάνει
Στη δυτική πτέρυγα ενός νοσοκομείου
να του φέρνουν στα κρυφά τσιγάρα
όμορφα μικρά κορίτσια που θα 'χουν μεγαλώσει
Κι αυτός στον κήπο υποβασταζόμενος
ώσπου να καθίσει
θα θυμάται καπνίζοντας πώς ήταν τα χέρια τους
κι άλλο δε θα 'χει να πει παρά κάτι σαχλό
Κάτι για τις εκθλίψεις των συνδέσμων
και τις ευκαιριακές απουσίες των εμπρόθετων άρθρων
Τα μεγάλα κορίτσια κάπου θα έχουν να πάνε μετά
Κι αυτός θα καπνίζει

Ημέρες βανίλιας

Τις ημέρες ετούτες
τις ημέρες των λεωφορείων και των δωματίων
του ηλεκτρικού
των ανθοδοχείων
τις λίγες ημέρες που θα μυρίσουν οι πορτοκαλιές
τις ημέρες του Φλεβάρη
της ντροπής
είναι μονόδρομος η διαστροφή

Helal

Παρήλθαν οι ημέρες της Helal

Φιλικά και συγκρατημένα, με κάποιο νοιάξιμο

χωρίς χρέος

σ' ένα καφέ που λέγαν Περγαμόντο

Fullface

Αθωότητα χωρίς λόγο

ένα νέο ασυγκίνητο πρόσωπο

ωραίο με ακρίβεια

μία οικουμενική συνάρτηση

μία ιατρική χωρίς όργανο

Τι ν' αγαπήσεις;

Πράγματα

Κάτι να δω

έτσι απρόσμενα, απροσδόκητα, άκοπα

κάτι να βλέπω, πράγματα

"D'un discours qui ne serait pas du semblant"

Τροχιοβολισμός γραμμάτων προς εξόντωση τερμιτών
οι νύχτες της Αθήνας

Στου Λαπαθιώτη, λέει, φωλιάζουν γάτες

Μπόρα

Είχαμε δει τ' αγριόσκυλα
στο πεζοδρόμιο απέναντι
γάτες εμείς από ψηλά
να κουτουλάνε τα κεφάλια τους
να χαιρετιούνται

Ξέραμε

Προλάβουμε τη μπόρα να γίνεται
όνομα περιτιμημένου αγοριού

Σαπόρο

Είναι οι ευθείες που νοούν τα τάνκερ
η ιεραρχία των εποχών
η ωραία λέξη “άνωθεν”
ό,τι διέφυγε ως κύκλος
το “c'etait bon” μετά τη βροχή
η Σέριφος στο κέντρο
τα λίγα λεπτά
το κάδρο με τα ερείπια και την σκάλα
Αργούν οι κερασιές στο Σαπόρο

Ανακούφιση

Πέταξα ένα βότσαλο στη θάλασσα

σήμερα

ωραίο βότσαλο, λείο

Κάποιος με είδε

Έσκυψε και έπιασε ένα βότσαλο

το χέρι του θα ήξερε πώς είναι

και το πέταξε στη θάλασσα κι εκείνος

CCC

Τόσους κόσμους αργότερα
και η Αθηνά ως γάτα
στρογγυλοκάθησε στο κεφάλι ενός άντρα
και γλάρωσε

Cluster B

Όλες οι φωτογραφίες ένα πρόσωπο
φιλήδονο ή στοχαστικό ή σαστισμένο
Μία απλή δραματική διαταραχή
με μεταιχμιακά στοιχεία
και η υποτακτική της υποκριτικής
παθών ανάγνωση

Υστερόγραφο για την Έλλη

Οι μεταφορές αναδύονται από ρήγματα
σανίδων

Δεν εξαναγκάζονται να βγουν στο φως,
απλά ένα βράδυ βουτούν

Αναγνωρίζονται εκ των υστέρων. Ή ποτέ

Είναι μία ανεπαίσθητος φαγούρα

Η αιχμαλωσία του Λουκιανού - Αιμίλιου Γκερ

Είναι ανήθικη η διάμετρος της Γης

η περιφέρειά της

Μανεκέν

Μία μικρή σκηνογραφική εκκρεμότητα είναι
το διαμέρισμα που άδειασε επί της Χαριλάου Τρικούπη
το κουζινάκι που έμεινε άμουσο
το ασθενές φως του χωλ που έγειανε
το δέμα που παρέμεινε ανεπίδοτο
και επιστράφηκε με παραστατικό

Περίσταση

Στην από δω πλευρά βαραίνουν πάντοτε

οι δαχτυλιές

κι είναι τα δάχτυλα για να καίγονται στα τηγάνια

και να τα τσιμπούν οι μέλισσες

Κι έτσι λαμπραίνει για λίγο ο κόσμος

περιστασιακά

Τοτέμ

Ήταν κάποτε μία πολυκατοικία
μόνο είσοδος, χωρίς βιασύνη
Ήταν κάποτε μία είσοδος
χωρίς ηρωισμό
με ύλη, με μάρμαρα, με λάμπες

Τοίχος

Να 'χα ένα σώμα να κρεμάσω

στις πέτρες του τοίχου

Πίσω απ' τα πεύκα

Που δε θα κοίταζαν περαστικοί

Μανιτάρι

Κι απ' άνοιγες το στόμα σου
βράχνιαζε ο Μαΐστρος
και σπαταλιούνταν τα βιολιά
μανιτάρι μου

Αυτός μόνο κοιμάται

Αυτός ο άνθρωπος ερωτευόταν τα τσιγάρα

κι όλο έφευγε, μόνο κοιμόταν

Κι ήταν το πλοπ πάνω στο φίλτρο

μία μεγάλη έκρηξη

Το πράσινο που έλειψε

Και η άλγη επάνω στις αρβύλες
πατίνα και φιλί αληγών ανέμων
να μερώνουν τα χαιρετίσματα
να γίνονται φυλλαράκια απλωμένα
και ραγούλες

Αγάλματα

Απ' ανθρώπους χωριζόμαστε
κι εμείς άνθρωποι δεν είμαστε άλλο
είμασ' αγάλματα

Καλώδιο

Έστησαν ένα έπιπλο μπροστά από την πόρτα εκθές
ένα τεράστιο άσπρο έπιπλο
που στέκεται επάνω του μία τεράστια μαύρη τηλεόραση
Έχουν έκθεση, εικόνες, μακέτες, θορύβους
στηριγμένα σε πλέγματα σιδερένιων ράβδων και άσπρα
τραπέζια
Είναι πολλοί
Μία όμορφη γυναίκα κάτι χάζευε, κάποιος της μιλούσε
Σήμερα στριμώχτηκα πίσω από το τεράστιο έπιπλο
πλάγιασα να μπω
η πόρτα δε φαίνεται
δεν πρόσεξα τι παίζει η τηλεόραση, βιάστηκα
Ένα μακρύ άσπρο καλώδιο κώνεται από κάτω
μπαίνει μέσα, στρίβει λίγο και τραβάει ρεύμα
από την παροχή

Πορτοκάλι

Είχαμε πει:

Να γιατί δεν ήταν πριν

να γιατί δεν ήταν μετά

Για να 'ναι τώρα με τις πορτοκαλιές

Θυμάσαι;

Να οι γραμμένες μέρες, πορτοκάλι

Απόψε μύρισαν, θυμήσου

Μικρή Απάτε

Το ήξερες πώς άλλαξε τιμές εκείνο το γράμμα;

Πώς στην ακολουθία του γράφτηκαν τα πάντα;

Το ήξερες;

Και κάθε αποδημία και κάθε γέννηση εκεί μέσα

Ξέρεις πώς νιράπηκε στο πρόσωπό σου;

Ότι κάτι στο Μάη περισσεύει;

Στα ίσα

Κι αν ερχόταν η άνοιξη στα ίσα;
Ξεκάθαρη, σταράτη, ανέραστη
Αν είχε κάτι να πει για το Παγκράτι
το Μετς, την πλατεία Καρύτση;
Αν δεν της περίσσευαν ψιλιά;
Αν έλεγε “Κάνε πέρα, μ' ενοχλείς”;

Ορισμός

1. Στο τέλος του πάρκου

το ποδοβολητό είναι σκληρότητα

2. Ρόγες μασουλημένες, τσαμπιά ολόκληρα

γεμάτα, βαριά, ευσταθή καλοκαίρι στο

τέλος

3. Λαστιχοπαιχνίδι, λαστιχοπόλεμος

Πεζούλι

Τόση φαγούρα αυτές τις μέρες

τέτοιος κνησμός

Κι είναι κι αυτή η ελάσσονα του καιρού

Η τρισιτέσσα των εσπεριδοειδών

Μία άλλη πόλη, το Μπρούκλιν
μία οδός με όνομα αμερικανού πολιτικού
στο Παρίσι
ένα άλλο κορίτσι, με μεγάλα γυαλιά
που δεν τα 'χει ανάγκη στα σοβαρά
και μ' ένα μικρό σκίσιμο κοντά στο πηγούνι
να ρωτά όλο ανησυχία για τις ραγάδες
αν τις πρόσεξα
αν την αγαπάω ακόμα
Ένα πραγματικό διαμέρισμα, αληθινό φαγητό
φρέσκια μυρωδιά στα ρούχα
τις λίγες ημέρες της άνθισης

Ικαρία

Τώρα που πέρασε η μέρα
που παρήλθε η Ικαρία
θα ξεμυτίζεις
με τόση σίξη στο πρόσωπο

Εγκαστροφύθο

Επειδή είχε ωραίες πέτρες, κιτρινοσμένες

Γιατί εκεί έγραφαν στις φραγκοσυκιές

κι αυτές ήταν καλές

Γιατί φυσούσε πάντα

Επειδή τα κελιά ήταν άδεια

Επειδή κανείς δεν στεκόταν για πολύ

Για τους υπερυψωμένους διαδρόμους

από σανίδες

και το παγκάκι κάτω απ' το πεύκο

Για την επισφάλεια της κλίσης

Για το μοσομπιζέλο που έκρυβε

για να μη μοιραστεί, από πλεονεξία

Επειδή εκείνο το κάστρο ήταν εύκολο

κι είχε τον κόσμο απ' έξω

Δωμάτιο

Και οι σανίδες στο πάτωμα
και οι πλάκες στον τοίχο του λουτρού
από στενοχώρια καλά δεν αρμόστηκαν

Τζιτζερ

Ήταν αστεία εκείνη η σταγόνα
και καλόβολη
όπως έγραψε πέφτοντας την ιστορία
ενός κοριτσιού
μ' εκείνα τα δάχτυλα των κοριτσιών

Κατ' όνομα

Ωραία στιγμή που σαν τη χώρα της
απέραντη και θλιβερή βυθίστηκε

Η θλίψη των μπουσάι

Ήταν μία πολύ όμορφη ημέρα

Μικρή, αλλά δική μου

Interstitium

Τόσες τομές, τόσα σώματα

τόσους αιώνες πια

Τόσες κρυφές ανασκαφές

Τόσα τραπέζια, τόσες τομογραφίες

τόσες ακτίνες

Για να διαφεύγει

Τόσο πολύ

Σαν σκουλαρίκι

σαν καυλιόδοντας στον αφαλό

σαν άρνηση δήλωσης διεύθυνσης

Ηδύλεως μαθητεία τραχυτάτη

Τ' ανυπόληπτα πόδια πατούν
στ' ασφουγγάριστα μάρμαρα
Ανυπόληπτα τα χέρια στρώνουν
τα κρεβάτια των ξενοδοχείων
πριν αναχωρήσουν
Ανυπόληπτα δάχτυλα χτυπούν τις λάμες
κι αδειάζουν τα μικρά στακτοδοχεία
Στόματα ανυπόληπτα στεγνώνουν
στον ήλιο τα καλοκαίρια
Τα μαλλιά απλώνονται ανυπόληπτα
και τυλίγονται στις ρόκες που κρέμονται
στους πρόχειρους τοίχους
Οι ανυπόληπτες πλάτες ξαπλώνουν
στην ασημένια κνήση του Ξ
Ανυπόληπτες μέρες των μικρών μεσημβρινών
ηδύτατες

Η επιστροφή του Γκερμπ

Ένας ξεχασμένος αρραβώνας με το Γράμμα
κι εκείνη η παλιά ιδέα
πως κάπου είχε παραχωθεί ο πάπυρος του Γκερμπ
Ότι θα τον βρίσκαμε

Άργησες, αργούν τα πράγματα

Βόλτα

Οι σκάλες είναι καθήκον που υψώνεται, έλεγε
και το θυμόταν ημέρες αργιών
και σκασιαρχείων
Στους κοντινούς περιπάτους
ως τη μυλόπετρα που ακούμπησαν
στο μαντράκι της αυλής
μέσα στις λάσπες
Πεταμένο παραδίπλα
πάνω στο συρματοπλεγμα
έμοιασε κόκκινη φόρμα εργάτη
το Πάσχα που ερχόταν
Πιο πέρα, πίσω απ' τη μάντρα
η αμυγδαλιά
Σίγουρα δε θα 'βρεχε άλλο
Σάπισε πια το ροζ πάνω στα κάγκελα
Άλλο χρώμα αυτό

Ζακέτα

Δε θα σου κρατήσω ποτέ

την Σέριφο στο χέρι

Δε θα κρεμάσεις ποτέ τη ζακέτα σου

πίσω απ' την πόρτα, δεν είναι;

Δε θα τη βρεις ποτέ στην τσέπη

Παρασκευή Ι

Κάπου θα βρώ να σκάψω
για μια γλάστρα
σ' ένα κατ' ευφημισμό κηπάκι
πίσω απ' την κουζίνα
δίπλα στις σακούλες με τα ψωμιά

Η καλή μου

Στα στήθη της έδυε ο ήλιος

και μπόρα λέγαν τότε τα μαλλιά της

κι έβρεχε

Μύριζε γυαλιστικό γι' ασήμι, η καλή μου

Τα κορίτσια που στέλνουν δέματα

Τα κορίτσια που στέλνουν δέματα
δεν έρχονται ποτέ
γυρίζουν τον κόσμο μα δεν έρχονται ποτέ
κρεμιούνται από σχοινιά
και περνούν διώρυγες, χτίζουν σπίτια, σιμίγουν
μα εδώ δεν έρχονται ποτέ Κλέβουν βιβλία και
μαγειρεύουν γράφουν σπουδαιές διατριβές
διδάσκουν, διδάσκονται γελούν όμορφα, σκαν
στα γέλια
και παίρνουν τους φίλους τους αγκαλιά
Γεωμετρούν άριστα τα κορίτσια
που στέλνουν δέματα μα δεν έρχονται ποτέ

Με τις εποχές

Σαν θλίψη η υγρασία στα μαλλιά της

τα βάραινε

και τότε τα 'δενε

και το παλτό της μύριζε κόντρα πλακέ

Άνθιζε και ξάνθιζε το δέντρο πίσω απ' τη μάντρα

με τις εποχές

και το 'παιρνε το μάτι της απ' το παράθυρο

Με τα μάτια

Κι επειδή έψαχνε κάτω από τις βέργες
έτσι που σήκωνε τις λαμαρίνες
επάνω δεν κοίταζε
παρά για να βλαστημάει τους περαστικούς
άμα τονε πειράζανε
Όμορφη, όμως, που την είχε δει. Σπουδαία
Κι έψαχνε, έψαχνε

Παίξαμε για την ημέρα

Ένα Σάββατο βράδυ, το '84 στο Μόναχο
παίξαμε για την ημέρα
για τις ημέρες που θα έρχονταν
για το Παρίσι και τη Βιέννη
εντός των ημερών
για ένα βιβλίο που έκλεψες για μένα
για τη μητρική απρέπεια
που έκανε την ανάγκη επιθυμία
“Θέλω κούρεμα”, είχα πει

Böhme

Ίσως ήταν από ανάγκη ή ανία, όμως

το ίδιο

χωρίστηκε για να γαμιέται

Καλή ημέρα

Αν σήμερα ήταν μία καλή ημέρα
θα πηγαίναμε μία βόλτα
Θα καθόμασταν σ' ένα μέρος με γαλάζια πόρτα
μ' ένα σκάσιμο στην άκρη
που κανείς δε θα είχε σκεφτεί να βάψει
Δε θα είχαμε να πούμε για καλύβες στους ωκεανούς
ούτε για δέντρα
Δε θα είχαμε να σχεδιάσουμε κανένα ταξίδι
Αν ήταν μία καλή ημέρα
θα ήταν αξιοπρεπής ο καφές μας
και θα αρκούσε να παρατηρούμε τους αρμούς
διαστολής

Η παιδική χαρά της Zahide Yilmaz

Στην παιδική χαρά της Zahide Yilmaz ένα μωρό
κρατάει το ψωμί του
Τα χέρια δύο κοριτσιών μακραίνουν κάτω από τα
μανίκια τους
Μία μαμά ερωτεύεται
Το απόγευμα τα σχοινιά πεισμώνουν, μαζεύονται
Οι γωνίες τρομάζουν τα χαμόγελα, τις φωνές Οι
γάτες το βράδυ σκάβουν την άμμο Δάσκαλοι
περνούν, παρατηρούν, εποπτεύουν
Στην παιδική χαρά της Zahide Yilmaz ο ήλιος είναι μία
κίτρινη πινέζα

Με τα χέρια

Με τα χέρια

Ό,τι είναι, να γίνει με τα χέρια

Ευκαιριακό κόστος

Απλή θα ήταν η δωδεκάτη Απριλίου

Μία ξεγελασμένη αγριόπαπια θα ξεβολουόταν από ένα
φράκτη

Ένα χειροκρότημα θα αντηχούσε στο διάδρομο

Οφθαλμικές κοιλότητες στα όρη της Αφροδίτης
σαν κρίνοι

θα γεννοβολούσαν μπλε εκκενώσεις

2

Δε θα χωρούσες σ' εκείνο το λεωφορείο

Τι να έκανες σ' ένα λεωφορείο πηγμένο γέρους που
μυρίζουν;

Και κάθε στάση ουρανός αναπάντητος

Θ' αγαπιόμασταν

Επειδή οι εφημερίες είναι ψηλοτάβανες
και τίποτα δεν έχουμε να πούμε
θ' ακούγεται μονάχα η υπερχειλίση
κι όποιος θα έρχεται να ρωτήσει αν θέλουμε κάτι
Να πληρωθεί θα θέλει στο τέλος
Για κοίτα, πόσα μπουκάλια αφήσαμε από πέρσι;
Ένα μικρό μέτρο απροσδιοριστίας μας έμεινε

Turquoise

Μπλε σε έκπτωση αυτή η πρόσοψη

Απαίσιο απέναντι

Μία τουρκουαζία, ελαφρώς μαδημένη

Στου Bertrand

Φτιάξανε φωτόνια από ύλη
θα το έμαθες, αγαπητέ Bertrand
πριν από μένα
Τραβηγμένα σε σεντόνια θα ήταν
και σίγουρα η θέα εκπληκτική
απ' τα παράθυρα. Αρχιτεκτονικά μιλώντας
Τι σόι αρχιτεκτονική θα 'ταν εκείνη, όμως;
Εγώ είχα ακόμα παλμούς από ελάσματα
στα δάχτυλα, βλέπεις
ένα βόμβο στ' αυτιά
και μία γεύση αμυγδάλου στο στόμα

Στην Αλάννα η άμμος, Κλεοπάτρα, αγκομαχεί

Αρχή ανθρώπου πέψις

Η είσοδος στον οικισμό θα γίνεται μ' άσθματα πολλά
και αρρυθμίες Λάσπες, πατημασίες, πεταμένα
λάστιχα, κομμένα

Στα εικοσιπέντε μέτρα σκάβουν τις διαβάσεις

Αργούν ν' ανάψουν τα φώτα των πεζών

Σωλήνες, σωλήνες και γύρω τους οι πόλεις

που επιθύμησες

Μέγας λωποδύτης

Από τον κύριο Ζενέ δε χωρίστηκε κανείς
παρά μ' ένα δερμάτινο μπουφάν
πέτσινο εφόσον το σώμα του εκ φωτός
συνεστήθη ως γινόμενο ακτινοβολίας
και φύλλου χρυσού. Μέγας λωποδύτης
και αυτός τις δούλες αγάπησε
καίτοι ετεροτρόπως

Συρμοί

Σαν βαλμένο λαίμαργα στην κουζίνα
του Γκόγια αυτό το πλακάκι
φαγωμένο στην άκρη μισό χανόταν
Πιανόταν πάντα στο σκοτάδι
για μικρή πετσέτα πεσμένη στο πάτωμα

Η αφανής μύτη

Αυτή η κυρία ποιον να ερωτευόταν
με το μακρύ της δάχτυλο δίπλα στη μύτη
την κομψή αφανή μυτούλα της
Ανέτειλε για μια στιγμή στις ρίζες των
μαλλιών της

Διάνυσμα

Τα φουγάρα στου Ρέντη
γράφουν τυρκουάζ κοντομάνικα
γράφουν η Γη δεν έφτασε
γράφουν ρουθούνι
γράφουν ξεκούραση

Άσχημη

Υπό το ψαρόφως τσαλακώνονται

τα σακάκια των λιμενικών

“ Παρητήσαμεν ! “

Έτσι, με βάρος, με βιασύνη

προς τα κάτω

γίνε άσχημη

Αποκατάσταση

Σ' ένα φλυτζάνι καφέ
ξάπλωσαν οι ψυχοκόρες
στο λίγο κατακάθι στο βάθος
ένα ράθυμο απόγευμα
“Ω, τι μεγάλη μέρα αυτή η Κυριακή!”
είπε κάποια

Μαθαίνω να πίνω
με το ζήτα
να σκουντουφλάει στα δόντια
Και επαναλαμβάνω

Φακές

Φακές θα φάμε

και θα ζητήσουμε συγνώμη απ' τον ήλιο

για την πορτοκαλιά εκεί έξω

και για τη δάφνη που άνθισε κάπως πρόωρα

Αύγουστος

Η Δαφνομήλη πέρασε απ' την άλλη

Με μια συκιά στη μέση τη χάσαμε

σαν Αύγουστο

Κατεβήκαμε στην Ιπποκράτους

Τσάκισμα

Να μάθει να μένει ανοικτή πώς παιδεύτηκε
εκείνη η σελίδα

Κι έπειτα το α στο τέλος

σιγά σιγά τρωγόταν

Δεν τα είχε καλά με τα ρολόγια. Καθόλου

Έτσι με το τσάκισμα

περνούσαν απρόσεκτα οι μήνες

Πεζόδρομος

Εκείνο το κορίτσι κατάγεται
από την αυστηρότητα του φωτός

Μπάχαλο

Ερωτευμένοι αφισκοκολλητές τις τραβάνε
στους τοίχους της Ζωοδόχου Πηγής
τις ξεδιπλώνουν και τις κολλάνε πίσω από τις κολώνες
και μέσα στις εισόδους
κλείνουν στα δόντια τους σταφύλια
πρώιμα του Μάη και υποσχέσεις για το καλοκαίρι
που θα ερχόταν

Κλείδα

Λίγη κι αν έμεινε μάκρυνε η Αθήνα
Σιγά σιγά θα χτιστεί ξανά σ' ένα μάγουλο
σ' ένα ρέμα, σε μια ελαιοφόρα κλείδα
πάνω σε λόφους, ανάμεσα,
σε μια σκέψη που θα γίνει με τα μαλλιά
ή με τις πατούσες
αν τύχει στο πάτωμα ένα χαλίκι

Δίκην βαθμού

Από τα γραπτά ούτε μισή γραμμή δε διάβασε

Σκεφτόταν μπαλόνια

Το 7 ήταν ένα ωραίο ασημί

σαν καλογουαλισμένο τσαγερό που πέφτει αργά

χωρίς θόρυβο

Παρασκευή II - Βεράντα

Καταγωγή αποχρώσεων του μπλε
Μπλε Βερολίνου, μπλε Παρισίων
και ούτω καθεξής Πόλεις
Κι αυτά τα λίγα, τα ελάχιστα λεπτά
του μπλε νυκτός
αντισταθμίζουν τη θάλασσα

Έπρεπε του φίλου η πόλη

Επειδή τον συμπάθησε βαθειά
καθώς ήταν καλόκαρδος ο φίλος
ωραίος, ήρεμος, χορταστικός
όχι πολύ όμορφος
αλλά χωμάτινος και σταθερός
απαλός και ήσυχος
κι είχε πιο πολλά κι ειλικρινή
ξεσκόλισε μ' ένα τσιγάρο
και πήρε το δρόμο γι' άλλη πόλη

Υπαιθρος

Θα ήταν ένα κορίτσι που σκέφτηκε
την στρεβλή κι ανερμάτιστη μύτη του Εγγονόπουλου
πίσω από μία λάμπα πετρελαίου
και γέλασε
με δάχτυλα ολόισια
σαν σκνίπα που την σάσισε
η ακρίβεια των γωνιών του θέρους

Φθόριο

Διάγω ισογείως κάτω από λάμπες
αναμένοντας την παταγώδη θλίψη των μελισσών
και την επιστροφή των φλαμίνγκο στην αλυκή
Διάγω ισογείως φθειρόμενος

Άδειο

Το μπουκάλι στο ρείθρο
χαριτωμένη απογευματινή αντιπολίτευση
πίσω από καγκελάκια
που άγγιξε κάποτε η άνθιση
της τοπικής σιδηρουργίας

Blok B, 603

Στον πέμπτο μία μπαλκονόπορτα
είναι πάντα ανοιχτή
με την κουρτίνα πάντα τραβηγμένη
Όλο το χρόνο πλην του καλοκαιριού
Το ξενοδοχείο διαμερισμάτων
διαθέτει ορόφους με λάθος αριθμούς
από άγνοια ισογείου Το ίδιο και το
ασανσέρ

Υπογάστριο

Και το σκοτάδι στενούς αστραγάλους θέλει
Λεπούς μηρούς και μακρύ λαιμό
έλευση καλπάζοντος καρπού
και γάτα κοιμισμένη στο πλατύσκαλο

Ένοικος II

Ατάραχες οι νύχτες της Βασίλλης
σαν τις μαύρες μας καρδιές

Τιμάριο

Ένα σπίτι έχτισε όλο κι όλο
να μένει
μακρινό στους επισκέπτες
μ' αναβαθμούς όπως το πήγαινε η γη
αστάθμητο
και κάτι κεφαλές να κοιτάζουν πέρα

Κίτρινο Ανατολίας

Τότε ήσουν ακόμα αθάνατη
Είχες εκείνο το σύνορο στην κοιλιά
και το δάχτυλο που βάδιζε επάνω του
κι έπειτα μία από δω
μία από κει, σαν να παιζε κουτσό

Μεσημέρι

Κίτρινο κιχ έξω

απλωμένο σεντόνι στην ταράτσα

Μέχρι τ' απόγευμα να 'χει στεγνώσει

Λιβελούλη

Ημέρα είναι το χώμα στις γλάστρες
το μικρό μπαλκόνι με την σφουγγαρίστρα
η μπόρα που σέρνεται στο νεροχύτη
τα ήσυχα πλακάκια
η λιβελοούλη που ασθενεί πάνω στο τζάμι
η πετσέτα της Κυριακής που κρέμεται
τα διπλωμένα ρούχα, η πολυθρόνα

Φυσίκι

Ίσως από τα δάχτυλα
Ίσως από τη γέφυρα της μύτης
την αυστηρότητα των αψίδων
την σχολαστικότητα των πελμάτων
την σκέψη τους
Ίσως από τη λιτότητα του καρπού
το κόστος
το ξεπέταγμα του αστραγάλου
το κούρνιασμα των μηρών
Ίσως από το χάδι του Μπρουνελέσκι
στους ώμους
από την συνέπεια του αφαλού
την οικονομία του στήθους
τις αντιλήψεις της κλείδας
Ίσως από ένα αμύγδαλο
Από την απροθυμία ενός φυσικιού

Σαραμπάντα II

Να μασουλάγαμε το ένα σίγμα του Μεσσία

και να το καταπίναμε

Να ήταν και αυτό σωτηρία

Χαλαζιάς

Θέλω να σου πω για την πεταλουδίτσα
που μαζεύονταν γύρω της μυρμήγκια
στο δρόμο
κι ας στενοχωριόσουν λιγάκι
Σαν να με κοίταξε. Κι εγώ σαν να στάθηκα λίγο
Είχε υπάρξει ωραία και ωχρή
μ' ένα μικρό ρόγχο λίγο πριν τη μέση

Σε σκέφτηκα να κοιτάξεις για ένα μπλε τρόλεϊ
και γέλασα

Μητρική

Μάθαμε τον Ήλιο να μας πίνει

Χωρίς πληθυντικό

Με μια λύρα για γλώσσα να μας τρώει τα νύχια

“Ημουναν”

Τα σπαταλάει τα νι

Ψαράκια της είναι που πιάνει

και τα ξαναπετάει στη θάλασσα

Σαν τα ψαράκια που ζουν μέσα στη μύτη της

και κρύβει κάτω απ' τα έπιπλα

Κόκκινος πύργος

Πώς τη φιλούσε από κάτω την κοιλιά του ταύρου
Κι έπειτα γινόταν κορίτσι σκεπασμένο που καπνίζει
λίγο γερμένο προς τα πίσω στην καρέκλα
με μια μελέτη για τον Ήλιο απλωμένη μπροστά της
ατέλειωτη επάνω στο τραπέζι

Ταβάνι

Ανεπαισθήτως να μυρίζει κανέλα
των ωραίων ευθειών του Ινδικού
λίγο γιασεμί απ' τους Αέρηδες
κι ένας λευκός μόσχος στα μπούτια της
να βασανίζεται
από την σύνθλιψη των κέδρων

Όταν ξυπνήσεις

Κοιμήσου, θα περάσει
κάποτε, βλέπεις, λιγοστεύουν κι οι τοίχοι
Ερεσσού και Ζωοδόχου Πηγής
Λίγο πιο πάνω, λίγο πιο κάτω κορίτσια
κολλημένα επάνω τους
να λιγοστεύουν κι αυτά, σαν γράμματα
Κορίτσια δυσανάγνωστα σκορπισμένα σε βαγόνια
Και κάποτε οι ζωές τελειώνουν με μια βρισιά
κάτω από ένα τρόλεϊ, σ' ένα θάλαμο
Ωραία ζωή, προοπτική
μ' ένα αεράκι το πρωί από το Φάληρο
μ' έναν ιβίσκο στα μαλλιά. Πούστηδες!
Όταν ξυπνήσεις να 'σαι όμορφη
Μη μού θυμώσεις

Αχ, αυτές οι μικρές, εκκρεμείς εικασίες
στις χειρολαβές των λεωφορείων

Κερασόκηπος

Κανείς δεν ήρθε φέτος. Δεν πειράζει
Δεν έχει κερασόκηπο εδώ, άλλωστε
Μόνο εκείνες τις φραγκοσουκιές στο κάστρο
που τις φυλούν
να μη γράψει κανείς επάνω τους
Γέμισαν ονόματα, δεν κάνει
Κι ένα ρακοπότηρο στο ράφι του γραφείου
για διακόσμηση

Ο Ευκλείδης στην σκάλα

Τελεί πανσέληνος. Κατεβαίνει τις σκάλες
μουρλή κι αφρόντιστη
εγκυμονούσα θεριακλού σε καφενείο
εν μέσω στρύχνων και ηδύποτων
Φιλήδονη ως το ιώτα της κοιλιάς της

Δεν ήταν

Όμως αν ήταν έτσι

δε θα ξεκρεμούσα εκείνο το φόρεμα από τα κάγκελα

δε θα κοιτάζα τα μπουκάλια μέσα στο ψυγείο απέναντι

δε θα ζητούσα εκείνη την πριζα

δε θα ήξερα πώς βρέθηκαν εδώ αυτά τα πορτοκάλια

δε θα ήταν παράξενοι οι υπότιτλοι στην τηλεόραση

ούτε τόσο καθαρά αυτά τα κρεμασμένα ποτήρια

Αν ήταν έτσι

ο Ιρφάν θα είχε πάει σπίτι να κοιμηθεί

όμως δεν ξέρω που μένει, μόνο ότι όποτε τον φωνάζω

έρχεται

και μου φτιάχνει ό,τι του ζητήσω

κι ότι αν είναι να φύγει μου το αφήνει στο ψυγείο

και μετά πάω και το παίρνω από εκεί Αν ήταν

έτσι

δε θα σου είχα πει για εκείνο το μανεκέν στο κωλ

και τα κλεμμένα βιβλία που είχαν γεμίσει τους τοίχους
και πλημμύριζαν
για το ραδιόφωνο που είχε χαλάσει και δεν σταματούσε
για τις προσήκουσες βιταμίνες της μαμάς
ούτε για το κοριτσάκι που κοιμάται με το
χέρι κάτω από το μέτωπό του σαν τον
παππού του, το ίδιο

Τα χέρια του Ιούνη είναι διαρροή φυσήματος
από χαραμάδα

Αδικος βασιλικός

Στη μπλε Ασία έχει γλαστράκια με βασιλικό
επάνω στα τραπέζια
δίπλα στις πορσελάνες με τη ζάχαρη
Ένα κορίτσι με καφέ σάλι πέρασε γρήγορα την είσοδο
Το ίδιο γρήγορα θα βγει κρατώντας ένα άσπρο πακέτο
Είναι βέβαιο πως κάποιον πηγαίνει να επισκεφθεί
Βιαζόταν. Σκοτεινίασε λίγο
Ένας κύριος άφησε μία εφημερίδα
διπλωμένη πολύ πρόχειρα στο τραπέζι
και κάθισε
Κρέμονται τα γυαλιά του από το λαιμό
Σε λίγο θα του φέρουν ένα τσάι
Το κουταλάκι μέσα στο ποτήρι έτοιμο

Κλοπή

Ούτε ο ήλιος

που έτρωγε χρόνια το κίτρινο απ' το λάστιχο

και τ' άφηνε σιγά - σιγά μπλε πεθαμένο

Ούτε το νερό που θα 'χε ζεσταθεί πιά

εκεί μέσα

Ούτε οι σταγόνες από το ποτιστικό

Αυτές είναι για τις γλάστρες

Πρωινή βάρδια

Σ' αυτή τη βάρδια μαζεύουν θρυψαλάκια
και τα κολλάνε πίσω απ' τα τρένα
Απαστράπτοντες θα βγαίνουν οι συρμοί

Μινιατούρα

Κάτι αφήνουν να ζηλέψεις
τα στήθη αυτής της πόλης
τα δάχτυλά της που τα είχε φανταστεί
μακρύτερα και πιο λεπτά

Μεταμόρφωση

Η καλή μου αναρρώνει
στο μικρούλη κήπο με εξάισια τεμπελιά
Πίσω απ' το σπίτι, πάνω στο χώμα κάτω
από το κρεμασμένο ποδήλατο
Η καλή μου θέλει ησυχία
Η καλή μου νυστάζει, αποκοιμιέται
Η καλή μου ιδρώνει ξεσκεπάστη
μ' ένα μαξιλάρι ανάμεσα στα γόνατα
Η καλή μου ονειρεύεται
κάτω από μικροσκοπικούς κέδρους
για λίγο
μέχρι να περάσει το μεσημέρι

Το χρώμα του Ψ

Αυτή η πηλίνη κεφαλή γαϊδάρου
μισοθαμμένη στο χώμα εδώ δίπλα
πίσω απ' τα ζουμπουλάκια κάτω
απ' το δενδρολίβανο
ήταν παλιά ένας ολόκληρος γάιδαρος
που στεκόταν
Ιδιαίτερα τα μεσημέρια

Ο Larry το ψάρι

“Διότι, κυρία μου, δεν οφείλω να σας γνωρίζω.”

Κι, ίσως, θα άρμοζε καλύτερα, βέβαια
να ήταν σε μία από τις γωνίες ενός μπαρ
εντός στοάς
που κάποιος θα σας το έλεγε
ή σε ένα σαλόνι με σκανδαλώδεις κουρτίνες
αλλά ας αρκέσει, προς το παρόν
η προμελέτη της θερμοκρασίας των υδάτων
και η συνεπαγωγή των υδρατμών

Νυχτερινό

Ωραία φύσηξε λιγάκι
κι η γυναίκα στάθηκε
Ένα σκισμένο χαρτί
της φίλησε το γόνατο
Η μικρή ημέρα νύσταξε
και την τράβηξε απ' το χέρι
κι εκείνη την σήκωσε στην
αγκαλιά της και
προχώρησε

Μαστογραφία

Αυτή είναι η γλώσσα που με τρώει

από τις υδρορροές

Κι εκείνος είναι ο βράχος απέναντι

που κάθε τόσο μετριόμαστε

Κι αυτή στο χέρι μου είναι η κοιλιά σου

που επείγει

Οι κόκκινες κάλτσες

Οι κόκκινες κάλτσες είναι για τη ζέση
την ξεγελούν λίγο πιο πάνω από τα άσπρα παπούτσια
με την προσήλωση των πελμάτων στο πάτωμα με την
προσήλωση του κοπιδιού στα δάχτυλα με την
προσήλωση της κόλλας που ξεφλουδίζει με την
προσήλωση μίας μικρής παράστασης θερμοκηπίου

Μάσκαρα

Κάποτε σε θυμάμαι στάχυ στο πάρκο
ομπρέλα έτοιμη στο χέρι
ομιλίες αδέσποτων νεαρών στο πεζοδρόμιο
βήμα γριάς κυρίας με σακκούλες στα χέρια
πράσινη ξεθωριασμένη τέντα σε μπαλκόνι στο Παγκράτι
φύσημα τον Ιούλη
ξύπνημα από πραξικόπημα
κρουστό ήχο στην Ακαδημίας πριν ξημερώσει
μακρύ εμπριμέ φουστάνι

Cluster

Και όταν σου λέω ότι η βροχή είναι απόληξη
μη με ρωτάς αν μασουλιούνται τα δόντια

Οι βροχές που ασειεύονται

Να βρούμε την Αθήνα γρήγορα
τόσο την επιθυμήσαμε τόσο
περιμέναμε
Να τη βρούμε
σ' ένα στραβωμένο πεζοδρόμιο
να στάζει σπάταλα

Για γειτονιές και σπίτια

Μια κουζίνα να μην έχει πόρτα
ένα μπαλκόνι να μην έχει περισσότερα
οι γλάστρες να μη μαδάνε το λάστιχο
να μην ξεθωριάζει
δίπλα στην είσοδο σκαλάκια για το λόφο
κι απέναντι να φαίνεται μία τέντα
γιατί οι κουρτίνες θα έμειναν ακρέμαστες
και τα παντζούρια δε φτάνουν

Ξένη

Κι εσύ πάντα ξημέρωμα και ευφύια των χειλιών
πίσω απ' τη μπαλκονόπορτα

